

SOLYMOSI BÁLINT

A kínvallatásnak sosem lesz vége – (disco)

(RÉSZLET)

Rendkívüli körülményt igényel ruházatunk összetétele, illetve ruházatunk arányos használata; koszosak és maradék tiszták, így mondjuk megengedő általánosítással, azonban a két pólus közt inkább csak az izzadságtól meg egyebektől bűdösek, aztán meg a sárosak, mocskosak, na és a mocskos bűdösek vannak, az öltözködésnél ilyen ruhákat tapinthatunk ki a szekrény sötétjében, napra nap választani kell, gondosság, találékonyság és isteni ráérvés egyszerre szükséges. Egy idő múlva nem nyúlhatsz más ruhadarabok után, kizárólag a bűdösek és mocskosok után, hiába kifinomult érzéked, nincsenek lehetőségek, csak a lakk- és zsírfényű és acélkeménységű cuccok közül válogathatsz, a szagok összeérnek, kegyetlenül egyöntetűvé lesznek. A nadrág szárai kormos kályhacsövek, a zoknik kis könyökcsovek. Így tehát időnként úgy nézel ki, mint egy igazi csöves (pusztán gyakorlati okokból), holott arra, hogy ne látszódjál annak, kényesen ügyelsz.

Egyszer mehettünk haza havonta, akkor szállítottuk le anyáinknak a szennyest; egy idő után azt is számba kellett venni, hogy ne lepődjön meg annyira szegény, mit kap kézhez, pontosabban, hogy ne ijedjen meg, fia nem lett ágrólszakadt csavargó, vagy valami más züllött személy. Vagyis, maradék jóindulatunktól és szemérmességünk-től függően az ilyen szempontból veszélyesnek számító cuccokat már akkor sem vittük haza, ha elképzelhetetlenül nagy szükség lett volna azok igencsak alapos kimosására. Ott maradtak hónapról hónapra a kollégiumi szobák szekrényeiben – úgyszólván nyakunkon maradtak. Mi sem természetesebb, egy ekkora kollégiumi társaságban mindig akadnak stréberek; ezek képesek késő este kimenni a mosdóba, gatyáikat és zoknijaikat a mosdókagylóban áztatják, és kimossák; másnap a trikóikat, harmadnap a nadrágjaikat, megáll az ember esze. Nem fér a fejünkbe sehogy; meg kell hagyni, többen vagyunk ilyen értetlenkedők, mint az olyanok, akik nem tudnak mit kezdeni a rájuk időről időre rátörő és majd szűnni nem akaró tisztasági tébollyal. Képesek ezzel tölteni akár a hétvégét is. Minek? Azt mondanánk, zsúrpubik, digók vagy majmok, de csak hülye mazsolák, anyámasszony katonái; ha ki-mennek a városba grasszálni, ki tudja miért, a kirakatokat nézik sóvárogva, nem a csajokat, nem ülnek be valahová egy sörre..., néhányan úgy gondoljuk, „elki be-ágyazottságuk a gané”. Lehet, hogy Kóror durvult be ennyire egyszer – Kóror úgy volt a legdivatosabb és a legillatosabb, ízlésesen, fiatalosan elegáns, mi több, vasalt és

tiszta, hogy nem lehetett észrevenni, hogy csinálja; kijön a szobából, és megáll *így* a folyosón rá várakozók közt. Magas, vékony alkat, picinykét kihívó, hanyag testtartás, dinamikus léptek. Különállását sem, szépségét sem bocsátották meg neki kollégiumi társaink, de tanáraink sem. A csajok kedvence lett, még hozzá a legjobb, legmenőbb csajoké. Ezért aztán megpróbáltam jóba lenni vele, amúgy is tetszett, hogy nem igazán tartozik sehová. A legszelídebb kispolgári ivadék izzadva piruló luvnya lett, amint meglátta, de ugyanígy szűkülő szukává vált egy pillanat alatt a tizenéves diszkókirálynő is. Selymekbe, csipkékbe öltözött ízléstelen libák, ám gyönyörűek. Bámulatosak. Azt hiszem, mindenki az ilyenforma gádzsikra hajtott volna, de nem mert, így aztán utálkozva beszélt ezekről a finomabb, diszkóba járó csajokról. Kórónak köszönhetően én megismertem párat, és tényleg mind idegen és teljességgel érthetetlen maradt számomra. Nem valami szórakoztatók, de a forró nyáluk és a lüktető mellük, alélásuk és futásuk, ez azért tetszik. Viszont szóba sem jöhetnek a rock 'n' roll, a másik oldal felől nézve, ahogy igazából én se jöhetek számításba náluk, érzik a bűdöset; a digó fiúknak pont az ilyen csajok kellenének, ámde a fiúk többnyire nyápicak, kevesek. Kukacok. Egy digó srácnak meg a királylányoknak monddod a Dáni utcai diszkóba menet, hogy Jefferson Airplain és Doors; hogy mennyire állat lehetett, amikor Slick és Morrison rohadtul beállva az anyagoktól megpróbál dugni egy amszterdami hotelszobában, ah, ezeknek ez semmit nem jelent, Kóró rád is szól. Megijednek. Elriadnak. Édesen gerjesztő és kábító az illatuk, kint a padon vagy egy kapualjban megengedik, hogy a bugyijukba nyúlj, mennyi gumipánt szorította kézfejed. Mert mi aztán nem vagyunk gyávák, mi rámenősek vagyunk, tökösek, azok játsszák a frigidet, nem gond, viccesek vagyunk, időnként kedvesek. Az érzékenyebb, különösebb, egyúttal idegfeszítő bigék azonban a kemény rock oldalán található, ziláltak, és felfigyelnek a pszichedelikára, velük alvó segítőkészségünk is fölébred. Lehet, nem veszik észre, de így van. Nekik aztán pofázhatsz az *Exile On Main Street*ről, de Kooning *Nőiről* vagy Christo *Völgyelzáró függönyéről* s így tovább. Általában azzal zárom az okoskodást, hogy nem tehetek róla, kiráz a hideg a hippiktől. Most így a második szakközép évemben normalizálni szeretném a helyzetemet, ezért szabadegyetemre járok, fizikai természetű témák izgatnak, azok közül is a hullámtan; ilyen gyönyörű mondatokat lehet följegyezni, mint: „A harmonikus hullám tulajdonságainak megismerésével tetszőleges hullám leírható, mert tetszőleges zavar terjedése felfogható harmonikus hullámok szuperpozíciójaként.” Ezzel csajozni. Miért ne? A haverok kiröhögnek, nem hiszik el, hogy a hullámok iránti érdeklődésemet a legvalósabb egzisztenciális problémákra adandó válaszlehetőségek megérzése magyarázza.

Transzcendencia? Nem, azt nem gondolhatják komolyan.

Egy idő elteltével egyre kevesebbszer megyek tanulószobára, ahogy diszkóba is; bár be kell valljam, Kóróval szíves örömet jártam el diszkóba, mindenféle ellenérzésem megint és újbóli próbatételeként, dacára a sűrű kudarcoknak. Valahogy rá kellett vol-

na bukkanni szerencsétlenkedésem legfőbb okaira. Nyíl volt a másik társ abban, hogy a diszkó világában leljük örömünk, ott szórakozunk, vagyis csajozunk, és ha nem megy, röhögünk az egészen. Szép fiú volt ő is, klasszikus értelemben északias jelleggel, míg Kóró déli, igazi digó. Az egyik oka szerencsétlenkedéseimnek a ruha, az öltözet, erre hamar rájöttem. Zsák ebben az eleitől fogva segítségemre van, neki vannak szerintem a legjobb cuccai, meggypiros és olívvzöld Lee kordzsekik, okker vászonnadrágok; az ő el nem hordott gönceit kombináltam a helyhez és a helyzethez illő selyemingekkel, fűzős pulóverekkel, cipőkkel, amiket a két jó cimborától kértem kölcsön, és mondanom se kell, mindhiába. Semmi nem passzol, nem megfelelő az ég egy adta világon semmi, és mégis, ebben az ügymenetben nem érzem igazán rosszul magam, igaz, minden eléggé zajos meg eléggé távoli. Olybá vettem öltözködésemet, mint egy jelmezes felvonulás előkészületeit, hiszen maga a diszkó sem más, vágyak elrejtése és kicicomázása. Az áruk megmutatkozni akarása. Akárhogyan is, a tagok rém ellen-szenvesek maradtak. Néhány őszintén megengedő, izgatott kíváncsisággal epekedő alkalom után, ebben a feszült nekiveselkedésben és sűrű áhítatban (a hús, igen, a merő, merő hús felé) még rendelkeztem annyi lélekjelenléttel, hogy végül azt mondjam Nyílnak és Zorbának – „Megyünk robbantani. Robbantjuk a diszkót!” Ez lett a helyes út. Láttuk, zsákutca. '74 ősze. Engem kirúgnak a kollégiumból, Kórót az iskolából is. Föltérképezzük a világunk, és találunk egypár pontot, amivel nem lehet mit kezdenünk. Robbantunk. Ennyi tehetetlenül felajzott és egyben végtelen szomorú faszt meg bárgyúan fanyalgó picsát csak a diszkókban lehet látni. Ülnek a székeken, nekiszorítva a falnak, vagy ácsingóznak; még hogy vágyak elrejtése, kicicomázása! Miféle vágyaik volnának egy ilyen ördögien szellemtelen, hangulattalan társaságnak. Egy gúnyos mosoly a barátnő felé? Semmi. Annyi fantáziájuk sincs, hogy maszkot vettek volna, és játszanának. Akármerre mentünk, mindenhol ez fogadott bennünket, ez végül betette a kaput. A Kapca – a MÁV alsóvárosi művháza, tán a legrosszabb hírű hely..., azt is kipróbáltuk. Zavart agyú szakmunkások, bebaszott kiskatonák, és olcsó kurvák. Néhány év múlva Zorbát itt sorozzák be, és innen viszik el határőrnek, de ő nem jár ide vissza úgymond szórakozni. Valakit bemasíroztatnak innen, majd ide jön vissza eltávon inni, táncolni és kurvázni. A nemjóját, de édes! Húzzunk onnét, negyed óra sem kell. Annyira szabadnak érezzük magunkat, hogy a Tóth kocsmát is hagyjuk. Viháncolunk a nyirkos koraéjszaka alsóvárosi utcáin, felhőtlen a hiúságunk; izmai le nem harcolt erejével Zorba vállunkat, hasunkat, a hús levegőt bokszolja, a verekedést hiányolja, Nyíl magában nevet, „kommunista ifjak”, motyogja, Schnur meg énekel, kutyavonításhoz hasonlítható hangon, hogy mit, nem felismerhető. Az viszont igen, ami az egyik ablak mögül hallatszik. Animals. Édeskésen nehéz, édeskésen nehéz minden, mint az Animals, gondolom. Azt mondom nekik, *törökméz rock ez is...!* Vigyorogva a fejüket csóválják; hogy azért élvezed, nem? Élvezem; precíz, mint mi, akik semmit nem tudunk magunkról; talán nem is lehet ennél több – hatások alatt élni. Sziklák alatt, kanyonok közt. Menet a Hősök kapuja felé. Vagy máskor irány a DÉLÉP munkásszállója. Óriás diszkó lesz! Dj Óriás. A legnagyobb. Nem nekünk, de ezt hallani mindenhol. Az

Építők. A tízemeletes munkásszálló földszinti ebédlője a buli helyszíne, szombatonként, nem zavarnak be ilyenkor a vidéki tahó dolgozók (de azért mindig akad, aki bezavar). Állnak a sorban. Mi soha nem állunk be. Csöpp, csöpp, csöpp nyál, csöpp sör, csöpp eső, csöpp meteorszürke szem. Szemek. Ahogy fölszikkraznak és kihunynak. Állunk a lépcsőkorlátnak döntve hátunk vagy elindulunk vissza, mondjuk a Nejlomba, hajtsunk le még valamit, mielőtt becsajozunk. Tetszik nagyon a hely, a világ legrégebbi kocsmájának tűnik; és ahogy egymásra rakódnak benne a húszévenkénti ötletek, az újabb technikák elhelyezése, az nem eklektika, de maga a mese. Nem véletlen hát, hogy a városban ennek a csehónak a bejárata fölött díszleghetett először fényreklám; a neoncsövek írott betűket formáznak, rózsaszínen világítanak a Kossuth Lajos sugárút járókelőinek szemébe, ébresztő – *Nejlon*. Nejlon, ipszilonnal, természetszerűleg, modern világ, ósdi bútorokkal, hányásszaggal. Más se kell. Rosszul viselem a hányást, nem is szoktam rókázni. Nyíl viszont minden estét úgy fejez be, hogy kidobja a taccsot. Nyíllal eléggé komplikált a helyzet. Nem csak az, hogy egyszerre szelíd és feltörekvő, messze a legjobb tanuló azok közül, akikkel kocsmázni járunk és finom lányokra vadászni, mert ugyanakkor udvariasan utasít vissza minden tanári pártfogást vagy KISZ ajánlatot, nem lép be, nem lép be azokba a körökbe, melyek az ember előbbre jutását illetően, úgy hírlík, nélkülözhetetlenek lennének. Egyszerre a napnál világosabb lett számomra, hogy ezekben a diszkókban, a Tisza Gyöngyében vagy máshol, valódi jövőbelijét keresi, egy tökéletes úrilányt méghozzá, csakhogy ez anakronisztikus; és mégis majdnem összejön neki. Micsoda pár!, jegygyűrűt vennének tizenhat évesen, együtt vannak már három hónapja, Nyíl virít és megdöbbenően elvárásolt lesz, akár Michael York a *Szép remények* című filmben. Szinte úgy is néznek ki, nagyon adnak az akkori divatoktól eltérő elegáns öltözködésükre. Végül szerelme sem lesz szerencsésebb, mint az előző lányok, kik kedvesen ragaszkodtak volna Nyíllhoz, de helytállni akarásuk nehéznek bizonyult. Volt, mikor az úgynevezett együtt járás nem tett ki többet néhány óránál; tisztesség ne essék szólván, tudniillik a csókolózásból émelységre és gyomra rángatózására riadó fiú alig tudta félrehajtani a fejét, és bizony a csempészárú szappantól (CD, Dove, Fa) illatozó, kecses ívű bársonyos bőri nyak is kapott az ecetes vörösborból meg a félig megemészített kajadarabokból. A csajok ezt nem viselték jól. A táncteremből a kertbe kísérte, ha volt, vagy ki, egy park padjára a lányt, nevetgélve, lihegve pihentek le, és akkor megesett, aminek meg kellett esnie, ez a minden szempontból kifogástalan viselkedésű, kényes ízlésűnek látszó srác lehányta. A diszkó kis királylánya is így járt, ölbe csandázta. Nekem sem jött ez valami jól, mert ennek a szerelmes lánynak a barátnőjével jártam pár hete, és vele voltam elfoglalva, hanem ezt látva és hallva mindjárt odarohantam hozzájuk; az elázott Nyíl térdét tenyerével csapkodva féktelen röhögésbe fogott, én meg, afféle konzervatóriumi haver, ájtatoskodva vigasztaltam volna az úri gárét, ki inkább a világot tartotta igazágtalannak, hogy ez vele történt meg. Ájtatoskodásom túlzóra sikeredhetett, nemsokára mosoly jelent meg az arcán; csak barátnője tekintete borult el a féltékenységtől. Ez viszont ahhoz volt túlzó, hogy ne vegyem észre, nem igazán érdek-

lem. Nyíl szerelme annyira intelligens volt, meg annyi érzelemmel tele, hogy a nyírfák árnyékában végül együtt tapsoljuk meg fiúja különös mutatványát – „bravó, bravó!” Értelmes volt, alkalmazkodó, de a következő róka már őt is szigorú elhatározásra bírja, és ha őt, barátnőjét mégannyira. Szeppent csínytevők vagyunk, ott idéetlenkedünk a következő hétvégén is a Zárda utcai bulin, már azért is, mert vége az ottani diszkók-nak. A Dommájerből megyünk át, Zorba kedvenc helyéből, ahol kis színészekkel (rum, hubertusz, konyak) és sörrel alapozzuk meg bátorságunk – robbantjuk a diszkót. Szól, felvezető dalként, a *Love's Theme*, és aztán Dj Feri, aki csak Dj Gémes segédje és a későbbi, Szent László utcai albérletem házadó vénasszonyának az unokája, a lemezját-szóra az *It Never Rains In Southern Californiát* rakja fel Albert Hammondtól. Itt közben tél lett, nyomott, tocsogó tél, és ruhatár is lett, így aztán Nyíl és Schnur beadja drága és ezért féltett kabátját, Zorba meg én balkéz felől találunk egy zugot egymásra rakott székekkel, a bekapcsolható bélésű vászonkabátunkat odadobjuk, „...és kész”, mondja Zorba, morc képet vág, és tenyerét dörzsöli, „indulhat a játék!” Ő, a legerősebb fiú érzi magát a legvacakabbul általában, most is, Nyíllal spontán el is sodródunk mellőle meg Schnur mellől. Suzi Quatro! Adja nekünk. Összegyűlt már tisztességesen a nép. Micsoda frizurák, úribb családoknál az uszkárokat nyírják meg így. Micsoda fazonok. Tőlük nem kell félni. Fölöttünk diszkógömb, meg minden, ami kell. Villódzó fények, a terem legközepén a mi két csajunk táncol, túlon túl produkálják magukat, de észrevesznek bennünket; ahhoz semmi kétség nem férhet, hogy innentől már nekünk táncol a két lány, igéző mosollyal és ringó, csábító mozdulatokkal járják, ez igen! Ennyire jók vagyunk, mit van ezen meglepődni! Így Nyíl. Sweet – *Little Willy*, menjünk oda. Menjünk. Már megyünk is. Ezt a két szutyok kurvát. Mindenki előtt hisztit vernek, utálkozó rö-högésbe kezdenek, hogy mit akar ez a két csávó tőlük?! Megaláznak. Kinevetnek bennünket. Az édes kis diszkókirálynők. Ilyet. Mondom is Nyílnak, csanda ide vagy oda, ezt megkaptuk. „Máshogy is lehet ezt érteni; kívánnak minket, ezért a bosszú”, fejtegeti, eléggé megtörtén Nyíl. Aha, aha, na figyelj. Visszafordulunk. *Shadows – Riders In The Sky*. Izzadva rángatóznak két pitiáner taggal, ez téboly! Összeütközünk a szédelgő barátainkkal. Elvették a csajjaikat, baszd meg!, agitálja, horkanó hangokat kiadva Schnur Zorbát. Kik a hernyópöcsök, ganéjtúró bogarak, gizda seggfej buzik azok, hel-ló! „A mi barátaink.” Fordul oda egy, pontosabban négy alak, de csak az egyik dumál. Mond meg akkor annak a két gyökérnek, hogy kopjanak le a bigékről, és húzzanak el a vérbe, mert különben fasz nélkül indulnak baszni...! Mondja neki Zorba, szemöldökét néha viccesen összehúzza. Nem segít a játék, tudjuk. Mindenhol verekszik az ember, akárhova megy, gondolom. Hol is voltunk pár hete, az IKV klub lehetett a Dáni utcában, vagy az ÉPSZÖV klub a Lenin körúton? Nem, ez a Tisza Szállónak a bulija volt, nem is akármekkora; ki volt plakátozva, hogy: FUTÓTŰZ / Disco / Szkopál Béla / Szabadka / És / Óriás, úgy ám. Ott voltunk. Valaki bejuttatott bennünket. Vlagyimir, természetesen, az ő közreműködésével, ahogy mondják, mert ő nem járt diszkóba, viszont a Tisza Szálló presszójába gyakran. A *Sugar Me* című számnál csapódunk be, Kórónak trapézszárú svédzsebes Rifle farmere van, a Rifle nem nagy szám, de a tra-

pézszerű svédzsebes Rifle diszkóba tán a legmenőbb. Végül is, elméleti alapon, az én (illetve Zsák) elképesztően jó színű Lee Cooperjei még annál klasszabbak is kellenének legyenek, ám mégsem megy át igaziból, mert akár színes, akár kék a Lee, a lázadóké maradt, punkoké meg hippiké, progresszíveké; ezeket alig ismeri valaki Magyarországon, még inkább elcsodálkoznak rajta. Állatira tetszik a színes kord, de engem is megzavar az azt körülvevő hangulat, hogy akkor most azzal hová is tartozol? Olyanról, hogy színes kord Lee, senki nem hallott, nem is látott, egyedül csak Zsáknak van, igazi rigid Wranglerje meg Szatónak. Annyit megtudtam tőlük, hogy mind a kettő bátyja Londonban él, jeanseket és lemezeket küldenek haza, punk, hippi és más ilyen hülyeségekről írnak leveleikben, hogy értsék a zenét, mi volna az. Először és eredendően a hippiktől undorodtam, később a punk borzasztott. A zenészek foglyul estek, mondogattam, a zene áldozataivá lettek, körbe vannak véve végsőkig elhasznált hangokkal. Nem bírnak ebből kitörni, lehet, hogy nem lehet. Itt a Zappa, itt a Captain Beefheart, itt a Velvet Underground, a Stranglers és akárhányan vannak itt, nem bírnak mit tenni, a zene a történeti esélyén messze túlszűrve magát körbeért, itt a diszkó, ebből már nem lehet jól kijönni, meg is zabálja mindenki. Szóval, igazi flancos nagy buli, főiskolás, egyetemista bigékkal, rohadtul élvezzük, első osztályú a felhozatal. Szétszóródunk, Kóró azért tűnik el, mert a többi haveromat egyáltalán ki nem állhatja, én meg azért lépek le, hogy megkeressem Che Guevara és az USA katonai ruházatát kombináló öltözkéiben Vlagyimirt, és igyak a bárasztalánál egy konyakot, és dumáljunk kicsit. Nem dumálunk, mert másokkal van elfoglalva. Visszamegyek, összeboruló alakok, az egymásra találó testek mélysápadt és esdekléstől reszkető percei, Terry Jacks – *Seasons In The Sun*. Fohászokodok én is, túl kell tenni magamat azon, hogy a látványt végérvényesen visszataszítótnak találva esélytelennek érzem magam ebben a szörnyűségben való részt vevésre, az életben való részt vételre tehát, és esetleg egy életre lebénuljak. Általában a keresztcsíkos pulóveres, vagy ne adj’ isten, garbós csajokat fogom ki, és ha nem volna elég, akkor lehetetlenül szoros nadrágot hordanak. A Nyílé a vagány, kockás, könnyű textilruha, a virágmintás selyemszoknya, a laza blúz, a csaj némán veritékező bőre rendesen hozzáférhető. Effélét szeretnék, de nekem nem adatik meg; most is, a sarki széken egy garbós csajra figyelek föl, fehér, kávészínű keresztcsíkokkal, de legalább ujjatlan a cucc, mindjárt izgatóbb, egyik lábát a narancs csípőnadrágjában maga alá húzva ül, elvan, nem szomorú, mi több, veszett nyugodt szemlélődésében közel sem kurrens elszántság tükröződik. Nem ismerem ezt a zenét, nem tudom, mire jó, mondom neki mindjárt, ahogy lehuppanok mellé. Akár húsz is lehet; a haja nincs belőve, csapzott barna hullámok hullnak a nyakába, és fátyolos zöld borszőlőre emlékeztető szemére; ajkai vékonyak és nedvesek, harapásra készen nyílnak ki. „Táncra való zene, kicsi!” Téged sem ismerlek, én..., így folytatnám, de szinte odavágja: „Egy táncra én is jó vagyok.” A lábát a székről leejti, karját az ölébe, és föl kacag, akárha Diane Keaton volna *A keresztapában*; éppen olyan. Ahogy föl áll, a stroboszkóptól viharos levegő is megállt egy pillanatra és csak a diszkógömb forgott, fent, lent meg én, micsoda csaj! A második szám felénél csitultak le rázkódó,

dobbanó lábaim, a kezemmel átfogtam derekát, és igyekeztem úgy lépdelni, hogy a táncolók tömegétől kifelé, egy székekkel és ruhákkal teli rész irányába közelítsünk. Elkezdünk csókolózni, magamhoz ölelem szorosan, lábammal arrébb taszigálok egy széket, nahát...! Egy zongora! A pulcsik és kabátok egy zongorán hevernek. Tovább csókolózunk, tűzforró és jéghideg, olyan az egész lénye, mintha volna víz a Marson; amikor a mellét simogatom, mintha egy zebra szívét simogatnám, a bőre alatt; lehúzom, bebújunk a zongora alá. Mud – *Tiger Feet*. Valami horgolt kardigánt már le is dobott alánk, kacarászik, összeken nyállal, annyira, hogy megcsúszok, illetve ledőlök a porba teljesen, leráncigálja nadrágját, nem vigyáz rá, én ásítani szeretnék, el ne élvezek prompt, de habzó nyálat csorgat nyelvemre, aztán péniszemre, majd elhelyezkedik rajtam, és hüvelyébe löki dákómat, mennyei! Élvezi ő is, nem nagyon fogja vissza a hangját se. Isteni kábulat. Nagyon nyújtózok, aztán a punciját simogatom, odahajtom a fejem. A zongora alá egy férfi néz be, pincérforma. Elmegy. Nem tudok rendelni. Menünk kéne innen, mondom. „Maradjunk még..., még..., kicsit.” A Slade – *Mama Weer All Crazee Now*, aranyló arcok vesznek körbe, mind tanácsalankodva vigyorogó szobafőnök vagy leendő főbérelő arca, zúdul a padlóra a mocskos, amíg mi önfeledt második menetünkkel tartunk. Itt kéne aludni, a takarítókkal ébredni. „OK.” Nem, ezt nem hagyhatják. Az arrogáns noszogatásukban igazságtalanságuk komoly dühe is fölfedezhető; kérdezi néhány fej tőlünk, mintha a halál párját kérdenék, hogy mit képzelünk, és hogy miért nem megyünk már onnan? A lány kezdeti, törvényszerű ellenállása után meglepően játékosnak mutatkozik, ott a zongora alatti sötét porban is tisztán látható a fehér fogai körül a hűvösen távoli ijedtség vigyora, vegyesen valami narcisztikus kedéllyel, hát igen, öltözködni kell. Szinte suttogó tapintattal irányít kifelé az a pincérforma férfi, ám ez néhány fiúnak ellenére van. Nyíl már odakint, topogva vár az árkádok alatt, látom az üvegfalon túl, arca rezzenéstelen. Valahol ott kell legyenek a többiek is, ha kíváncsiak. Van, amikor az élet túladagolja a tapasztalást, és a miriádnyi érzékelés káprázattá válik, a csodák sokasága elszibbasztja testem és agyam, a csak észrevétlen tűnik el, még a szálló halljába vezető lépcsőn ott volt mellettem. Ahogy ki lépek az ajtón, a tarkómnál, a fülem tövével egy észvesztően nagy ütés fogad, fekete köd, el is zuhannék, de az árkád egyik oszlopa feltart, hogy össze ne omoljak, odaszorítom hátamat, vállamat, és a karjaimat fölemelem védekező pozícióba. Senki sehol, Nyíl több méternyi távolságból azt mondogatja, „Húzzunk innen, hagyjad...!” Mintha én küszködnék a csillapíthatatlan lázzal, hogy valakit szarrá verjek. Az egyik megragad, lódít egyet rajtam, a másik megint hátulról üt, próbálok megfordulni, hogy ne lenne szárnalmas a merő, merő hús egymásra vágyódása. A gond, hogy támadásuk nem tölt el rettegéssel. Megjelenik a pincérforma férfi, valahol a háttérben feltűnik Vlagyimir, leállítják ellenfeleim, nekem meg azt mondják, tűnjek innen. Ez volt, amíg gyönyörű szép idő volt, és nem fulladoztunk a téli ködben.

A kijáratnál négyen várnak, négyen a belső körben, négyen a külsőben, előtted Nyíl dumál nekik, úgy mondják, csacsi részegen; sokba fogadtál volna arra, hogy így fog történni. A Zárda utcai utolsó buli – robbantjuk a diszkót. A sérók fénylenek az

új és újabb samponoktól, de ezeknek a srácoknak nem fénylik a haja, hagyján, de szemük se, szemük sötét, szemhéjuk nehéz, szóval nem afféle selyemmajmok, digók vagy idióta egyetemisták, de nincs kockás ing se, jeans se..., na, embereitekre talál-tatok, Zorba kibaszottul a legkeményebbeknek szólt be. Ezekkel a sráccokkal szövet-kezni kellett volna inkább, fut át az agyadon, amikor azt hallod, hogy Nyíl hasonló húrokat penget; „Figyeljete, mi a nép barátja vagyunk, mi is szép, csendes, munkás életet szeretnénk, min ti...” „Anyád.” Nem értik, hogy kerül ez ide, időt nyertek; te meg azt nem érted, Nyíl és Schnur mikor kapta ki a ruhatárból kabátját, és mikor vették magukra a drága holmikát, mikor kerültek az orbitális veszélyeket jelentő körökön kívül. Nyíl a világos, térd alá érő irhabundája zsebébe nyomja kezét, egy semmi kis pillanatban leszed egy hajszálat fehér bárányprem gallérjáról, Schnur meg a bokáját verő olasz szövetkabátjában a pultot támasztja könyökével. Zorba és a te kabátod lent az előtér placcán, nem volt időtök fölvenni, mert mindjárt ahogy kiléptetek, a belső körből kettő egymásnak lökött benneteket – „Mi van, nagypofá-júak, beszartatok?!” Nem is direkt, a teremből közben a Neanderthal Man dübörög-ve nyomul, rátok tör és zúz és skalpot akar, mindenesetre agyzsibbasztó. Ez még hi-ányzott. Zorba tett egy félfordulatot, és válasz gyanánt nyomban lefejelte az egyiket, mire téged a másik elkapott, és a földre tepert. A harmadik elkezdett rugdosni, Schnurnak elkaszálták a lábát. Zorba állati kegyetlenséggel bunyózik, egyszerre csak ő is a földre kerül. Nyíl srévizavé eloldalog. Schnurról akkor lekerül vastagtal-pú cipője, és sikerül a sarkával pofán csapni azt, amelyik fölé hajolva meg akarja üt-ni, leveti a másik cipőjét is, kezét belebújtatja, hadonászik, körbe meg körbe, és cso-dák csodája, két alak nekizuhan egy támasztóvasnak, kaffogva röhög, mintha cirku-szi előadásban volna. Zorba lent van, arca csurom vér, összegörnyedve fekszik, ilyen ösztönök nincsenek is, odaküzdöd magad, hogy véd a fejét, bumm, reccs, kopp, szétrúgnak ezek a barmok, majdnem elájulsz a cementszagú, menzaízű fájda-lomtól. Zorba felugrik, mint egy bölény megy nekik. Elszántan, a végsőkig harcol. Elkotródnak, nem nektek köszönhetően, de el, és ti kint találjátok magatokat az ut-cán, a padka melletti fagyos, latyakos hóba bukva, az arcotokat mosva. Schnur köze-lít a Szent György tér felől zokniban, bal kezébe fogva azokat az iszonyúan vastag-talpú, cigánymeggyszínű cipőit, de jó volna most Schnur helyében lenni. Gondolod. Irigyled. Cipőjét, vizes, sáros zokniját, ugató hahotáját. „Ezeket jól megijesztetté-tek..., mik vagytok ti, smasszerok, szemét zsernyákok?!” Nyíl is visszaér, ahogy szo-kott, topog, aztán cigarettával kínál. Az mondja, nem baj, hogy semmi baj fiúk. Az a fajta felebaráti szeretet kell, hogy ne csinálja ki néha az ember, ami nem létezik, nincs, és van úgy, hogy nem nyírja ki mégse, jaj anyám! Ott van előtted a Zárda utcai szürke hó, a lucsok, és ott van előtted az út hazafele, látod magad a szakadt, mocs-kos nagykabátban, a szétmállott velúrcipőben, a kétbőröndnyi szennyessel kezed-ben, állsz a népkerti átszállásnál a sínek közt, és nem gondolnád, nem hinnéd, hogy továbbutazol, se előre, se vissza.